

Sygn. akt VI Ka 1301/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anita Jarząbek - Bocian

Sędziowie: SO Marek Wojnar (spr.)

SO Anna Zawadka

protokolant - protokolant sądowy Paulina Goździk

przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2015 r.

sprawy T. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w W.

z dnia 27 sierpnia 2014 r. sygn. akt III K 544/14

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. prostuje oczywistą omyłkę pisarską w zaskarżonym wyrok w ten sposób, że w miejsce sygnatury akt „III K 544/13” wpisuje „III K 544/14”;

II. przyjmuje, że czyn zarzucany i przypisany oskarżonemu stanowi wypadek mniejszej wagi i kwalifikuje go z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na tej podstawie prawnej wymierza mu karę 80 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł;

III. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz pozostałe koszty sądowe w sprawie.

Sygn. akt VI Ka 1301/14

UZASADNIENIE

T. K. został oskarżony o to, że w dniu 19 lutego 2014 roku w W. działając wbrew przepisom ustawy posiadał substancje psychotropowe w postaci mefedronu w łącznej ilości wagowej 0,88 grama netto, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej przez

Sąd za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy P. w W. wyrokiem zaocznym z dnia 27 sierpnia 2014 roku, sygn. akt III K 544/13 uznał oskarżonego T. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 80 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na 10 złotych; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 19 lutego 2014 roku uznając za wykonane 2 stawkiienne grzywny; na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodu rzeczowego wymienionego w wykazie Drz (...) pod poz. 1 poprzez jego zniszczenie; na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 210 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator. Zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego T. K. w całości i zarzucił mu obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu T. K. kary grzywny w granicach nieprzewidzianych przez ustawę, tj. w wymiarze 80 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych, podczas gdy art. 62 ust. 1 w/w ustawy przewiduje karę do 3 lat pozbawienia wolności.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora wniesiona na niekorzyść oskarżonego skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego. (art. 434 § 2 k.p.k.).

Prokurator ma rację gdy stawia zarzut obrazy prawa materialnego kwestionując możliwość wymierzenia za czyn kwalifikowany z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii kary grzywny, bowiem sankcja tego przepisu przewiduje wymierzenie za taki czyn kary pozbawiania wolności do lat 3, nie zaś kary grzywny. Możliwość wymierzenia za ten czyn kary grzywny istniałaby jedynie w przypadku zastosowania art. 58 § 3 k.k., na co zwrócił uwagę Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jednakże przepisu tego nie powołał w części dyspozytywnej rozstrzygnięcia.

Zastosowanie art. 58 § 3 k.k. możliwe i uzasadnione byłoby jednak wówczas, gdyby czyn zarzucany i przypisany oskarżonemu został popełniony w typie podstawowym przestępstwa określonym w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Wbrew jednak stanowisku Sądu I instancji, jak też argumentacji apelacji prokuratora o konieczności surowszej represji karnej wobec oskarżonego za przypisany mu czyn, stwierdzić należy, że przedmiotowo - podmiotowe znamiona czynu, charakteryzują się przewagą elementów łagodzących, które sprawiają, że ten czyn nie przybiera zwyczajnej postaci, lecz zasługuje na znacznie łagodniejsze potraktowanie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 listopada 2000 r., II AKa 161/00, OSA 2001/7-8/42, OSAB 2000/4/32). Jeśli się weźmie pod uwagę bardzo małą ilość substancji psychotropowej wskazującą na przeznaczenie jej na własne potrzeby oraz niezwykle krótki czas jej posiadania przez oskarżonego od chwili wręczenia mu tej substancji przez świadka M. S. bezpośrednio przed interwencją funkcjonariuszy policji do chwili ujawnienia jej przez nich przy oskarżonym to czyn zarzucany i przypisany oskarżonemu cechuje się łagodniejszym niż w typie podstawowym ładunkiem społecznej szkodliwości i stąd też, w ocenie Sądu Okręgowego, należy go uznać za wypadek mniejszej wagi kwalifikowany z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Możliwości takiej uprzywilejowanej oceny prawnej w żadnym razie nie wyklucza fakt popełnienia tego czynu w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k. Rozgraniczenie typu podstawowego od wypadku mniejszej wagi oraz dokonanie prawidłowej oceny rozpatrywanego wypadku jest kwestią poprawnej kwalifikacji prawnej czynu, która nie może być związana ani uzależniona od osobowości sprawcy, jego opinii, poprzedniej karalności, zachowania się przed i po popełnieniu przestępstwa, a także nagminności czynów tego rodzaju i innych okoliczności mających wpływ na wymiar

kary, jednakże leżących poza czynem. Okoliczności te nie występują w Kodeksie karnym jako znamiona przestępstwa, stąd też nie mogą mieć one znaczenia przy dokonywaniu kwalifikacji prawnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 listopada 2001 r., II AKa 260/01, OSA 2002/9/70, KZS 2002/10/60, KZS 2001/12/31).

Przypisany oskarżonemu czyn kwalifikowany z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożony jest karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do roku. Przy wymiarze kary za tak kwalifikowany czyn Sąd Okręgowy miał na uwadze całokształt okoliczności istotnych dla wymiaru kary, o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k. Wprawdzie oskarżony był już uprzednio karany za przestępstwa podobne, co skutkowało obecnie jego odpowiedzialnością w warunkach art. 64 § 1 k.k. i jest to niewątpliwie okoliczność obciążająca, jednakże wskazane już wyżej podmiotowo-przedmiotowe okoliczności czynu oraz taka okoliczność łagodząca jak przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnienie okoliczności jego popełnienia dają podstawę do wymierzenia mu kary najłagodniejszego rodzaju spośród kar przewidzianych w sankcji przepisu art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Orzeczona kara grzywny jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia winy oskarżonego i jego możliwości finansowych i winna stanowić wystarczającą represję karną pozwalającą na uświadomienie oskarżonemu naganności i przestępności jego zachowania, a tym samym osiągnięcie wobec niego celów zapobiegawczo wychowawczych, jak też potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wobec tego, że w zaskarżonym wyroku błędnie wpisano sygn. akt jako III K 544/13, podczas gdy prawidłowa sygnatura akt Sądu I instancji to III K 544/14, co było wynikiem oczywistej omyłki pisarskiej, na podstawie art. 105 § 1, 2 i 3 k.p.k. dokonano sprostowania tej omyłki.

O kosztach sądowych w sprawie orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.